

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

ГОСТОВАЛА

ИНВА

МУЛА

ГЛОБ ТЕАТРЕ

**ДВА ВИТЕЗА
ИЗ ВЕРОНЕ**

28. ЈУН
ВЕЛИКА СЦЕНА

ON TOUR

ФЕСТИВАЛИ, ГОСТОВАЊА, ПРЕМИЈЕРА, КОНЦЕРТ...

Бурна завршница бурне сезоне

Народно позориште не посустаје ни у завршници ове веома бурне сезоне. Ансамбл Дrame ће, после веома успешног наступа на отварању Стеријиног позорја, своју хит представу „Родољупци“ приказати и 7. јуна на 39. данима сатире Фадила Хацића у Загребу, 14. јуна на Позоришном маратону у Сомбору, 25. јуна на Фестивалу медитеранског театра „Пургаторије“ у Тивту, а после летње паузе и 2. октобра на БИТЕФ-у, те пет дана касније на сарајевском МЕСС-у. У међувремену, на тиватском

фестивалу ће гостовати и представа „Моје награде“ 26. јуна, а на Фестивалу Град театар Будва 24. јуна, где ће бити одигран и комад „Бела кафа“. Поред ових наступа на фестивалима, Драма је започела рад на две нове представе, чије премијере ће бити на почетку следеће сезоне (више на стр. 6).

Посебну посланицу за све поклонице театарске уметности представља, свакако, гостовање Глоб театра са Шекспировим комадом „Два витеза из Вероне“, коју ће лондонски ансамбл, у оквиру обележавања 400 година од смрти писца, одиграти на Великој сцени Народног позоришта 28. јуна 2016. (више на стр. 7).

Балет „Успавана лепотица“ у кореографији Владимира Логунова, 26. јуна обележава 20 го-

дина од премијере. Љубитељи балетске уметности ће 10. јуна имати прилике да на Великој сцени виде представу ХНК из Сплита „5 до 12“, у кореогра-

Велика шведска ојерска звезда, Инва Мула, 25. маја је својим иласом, виртуозношћу, сценским наситиошћу и шармом очарала београдску јублику као Мими у Пучинијевим „Боемима“.

фији Игора Кирова и на музику Кирила Цајковског. Гостовање је организовано у оквиру XX фестивала кореографских минијатура.

После више значајних гостовања у Опери, у јуну следе нови наступи иностраних уметника

на Великој сцени, али и на сцени Сава центра, у оквиру прославе Дана Русије (више на стр. 2 и 3). Пучинијеви „Боеми“ у режији Предрага Протића 8. јуна обележавају 15 година од премијере. На Сцени „Раша Плаовић“ ће 26. јуна у подне солисти Опере и полазници Оперског студија премијерно извести још једну оперу намењену најмлађима – Перголезијеву „Служавку господарицу“, у режији Александра Николића, уз клавирску пратњу Дијане Дискић. Оперски студио ће приредити и два концерта на истој сцени, 19. и 26. јуна. Традиционалном оперском Гала концерту којим ће 30. јуна Народно позориште завршити сезону, претходиће Гала концерт, у Капетан Мишином здању, 29. јуна, у оквиру БЕЛЕФ-а.

■ Ј. Стевановић ■

YUGOROSGAZ

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Ексклузивне
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ENVOY
HOTEL

ГОСТИ У ОПЕРИ

Уз солисте Опере, Оркестар и Хор Народног позоришта у Београду, у оперским представама су током маја наступали и значајни гости: интернационална звезда Инва Мула (Мими у „Боемима“), Наталија Роман (Виолета у „Травијати“), Оливера

Ташић и Иван Марино (Тоска и Скарпија у „Тоски“), Александар Ристић (Розина у „Севиљском берберину“). Представа је дириговао маестро Дејан Савић, осим „Севиљца“, када је за пултм био Ђорђе Станковић. У опери „Риголето“, која ће бити изведена 22. јуна 2016. поводом обележавања Националног дана Сувереног малтешког реда, улогу Ђилде ће тумачити Елена Мошук, а насловну улогу ће тумачити Алберто Газале (на фотографијама).

Ј. С.

ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР

Трећи догађај у циклусу „Филозофски театар“ одиграће се 19. јуна, с почетком у 20.30, када ће на сцени „Раша Плаовић“ разговарати Маја Пелевић и адвокат Џулијана Асанжа, Рената Авила. У току вечери, господин Асанж, оснивач сајта WikiLeaks ће се из Амбасаде Еквадора у Лондону, путем видео-линка обратити присутнима у Народном позоришту. Овом директном десетогодишњем обраћању поводом четворогодишњице његовог боравка у Амбасади, симултано ће присуствовати и заинтересовани у још пет светских градова: Њујорку, Напуљу, Берлину, Паризу и Мадриду. Улаз је бесплатан.

Ј. С.

ЈУБИЛАРНЕ МИНИЈАТУРЕ

Двадесети јубиларни Фестивал кореографских минијатура се одржава ове године од 3. до 5. јуна на сцени „Раша Плаовић“. Првог дана ће се, с почетком у

14 сати, обавити селекција финалиста (улаз слободан), Финале такмичарског програма је заказано за 4. јуни у 19.30, а Ревизијални програм је следеће вечери, с почетком у 20.30. У оквиру Фестивала организован је и низ предавања о уметничкој игри у Музеју Народног позоришта.

Р. П. Н.

СТУДЕНТСКЕ ПРЕДСТАВЕ

Као и ранијих година, Народно позориште на крају сезоне уступа Сцену „Раша Плаовић“ студентима уметничких академија. Студенти II године глуме Академије уметности у Београду из класе проф. Мирјане Карановић, одиграли су 31. марта Хорватову драму „Дон Жуан се враћа из рата“. Њихове колеге са III године, класа проф. Небојше Дугалића, своју испитну представу (колаж сцена из светске драмске литературе) приказаће 7. јуна. Академију лепих уметности представљају студенти из класе проф. Виде Отгеновић испитном представом „Женидба и удадба (Симпатија и антипатија)“ 17. јуна, као и класа проф. Божидара Ђуровића и Хаџи Ненада Маричића, дипломском представом „Бити ил' не бити“, 23. јуна.

Ј. С.

ИНТЕРВЈУ | НИКОЛА КИТАНОВСКИ

ЉУДСКИ ГЛАС ЈЕ НАЈЛЕПШИ

Дугогодишњи сарадник Опере, тенор Никола Китановски, прославља 25 година своје оперске делатности. Тим поводом, певаће улогу Отела у истоименој Вердијевој опери 18. јуна (у улози Јага гостује Карлос Алмагуер из Мексика) и улогу Канија у Леонкаваловим „Пајацима“ 25. јуна 2016. (у улози Неде гостује Дуња Симић, Алмагуер тумачи Тонија, а диригује маестро Наидев Тодоров из Бугарске). Разговарали смо са слављеником.

● **Како и када сте се одлучили да школујете глас?**

Од седме године сам учио клавир, али нисам превише сати проводио вежбајући – што је неопходно – па сам постигао просечне резултате. С друге стране, у мени је константно буктала несавладава потреба за певањем. Знам да певачи често изјављују како певају од кад знају за себе, али ја такве изјаве потпуно разумем, јер и сам нисам могао да обуздам унутрашњи порив и жељу за певањем (уосталом, зато су ме родитељи и уписали на клавир). Након пубертета и мутације почео сам да певам уз плоче, а чим сам схватио да могу многе фразе да изведем, потражио сам помоћ вокалног педагога и решио да студирам певање. Музичко образовање из моје „пијанистичке фазе“ и те како ми је било од помоћи у каснијој каријери.

● **За певача је свакако најважнији глас...**

Људски глас је изванредан, сложен и осетљив. Способан је да изрази све наше мисли и fine емоције. Наш глас много говори о нама, о полу, старосној доби, расположењу, здрављу, карактеру, личности... Уз дужно поштовање према колегама инструменталистима и њиховим инструментима, мислим да је људски глас најсофистициранији и најлепши инструмент, тако уникатан и тако леп.

● **Опера обједињује многе елементе, чак и више различитих уметности. Шта Вас у њој највише привлачи?**

Тај синкретизам који оперу чини најкомплекснијом сценском уметношћу посматрам као изазов да се што успешније протумаче и реализују музика, текст, емоције, покрет, односно да се што уверљивије донесе одређени лик. Први и најјачи контакт са делом успоставим слушајући га. Без разлике да ли о том делу имам информације (стил, епоха...) или не, музика остави најјачи утисак, заправо,

Не бих желео да звучим њојшћично, или њојшћички, али морам да издвојим своје двадесетогодишње њојшћичство у Ојери Народној њојшћичној у Београду. Ту сам њојшћички каријеру, с њојшћичавао и развијао се као њојшћички, јер ми је Позоришће њојшћички о њојшћичило. У с њојшћичу с њојшћичкој њојшћичава чак њојшћичко 25 њојшћичко.

на магичан начин запоседне цело моје биће.

● **Публика Вас веома радо слуша у веристичким улогама. Да ли су Вам оне омиљене?**

Да, тачно је да су ми веристичке улоге омиљене! До сада се мој развојни пут највише кретао у правцу веризма. То ми није била намера, већ су се током времена и вокалног ослушкивања, мој глас, грло, темперамент, карактер, тј. сазревање, обликовали тако да сам схватио да управо у тим улогама публици могу да понудим више сопственог умећа и способности, а уједно сам се осећао и испуњенијим, задовољнијим – комплетнијим. Наравно, то не значи

да не волим да певам и „неверистичког Вердија“.

● **Имате ли још неке певачке изазове?**

Што се тиче улога, то су сигурно Калаф („Турандот“) и Андре Шеније, само жеље су једно, а да ли ће се остварити, видећемо. У ширем вокалном смислу, изазов би био да што дуже, а здравог разума, укуса и гласа, истрајем на сцени. Битно је да певач буде довољно самокритичан и да осети када треба да се повуче, како не би постао карикатура и предмет за подсмехање. Певач се налази у континуираном истраживању, изградњи, тј. техничком усавршавању свог инструмента, гласа. Што бољом техником влада, то су боље његове извођачке способности, а што лакше и лепше испољи своја осећања и певачке замисли, ближи је уметности.

● **Поред домаћих, наступали сте и на сценама оперских кућа попут римске Опере, театра Комунале у Болоњи, државних опера у Хамбургу и Франкфурту, Краљевског театра у Мадриду, Опере у Марсеју, Лиону... Шта бисте издвојили?**

Свака каријера је проткана мањим или већим успонима и падо-

ИНСТРУМЕНТ

вима. Једнима се радујемо, друге желимо да што пре заборавимо, али сви су саставни део наше каријере и једни без других не могу, поготово ако уметник траје довољно дуго и под условом да се не преда већ упорно и вредно ради како би савладао препреке. Поносно гледам на целу своју досадашњу каријеру. А свако гостовање у новој оперској кући доноси нова искуства, мање или више радовања због саме продукције али свакако због сусрета са новим или већ познатим колегама. Добро памтим неколико раних наступа – у Римској опери, где сам певао Пинкертона у „Мадам Батерфлај“ са чувеном Кабаиванском, затим више представа са Катјом Ричарели, али и за сваки други наступ ме везује понешто лепо. Наравно, ту је и Народно позориште у Београду, без којег не бих био то што јесам.

● **Чини се да се помало кријете од мас-медија. Зар не мислите да би експонирање правих вредности допринело изградњи бољег укуса?**

Радо сам прихватио овај интервју, јер сам веровао да ћу напослетку имати прилику да говорим о професији, а не о темама из категорије жуте штампе. Сматрам да у медијима постоји мали број музиколога-новинара који су у стању да конструктивно анализирају, а затим пласирају праву слику оперског света. Кад погледам на шта лице садржаји наших медија, губим и најмању жељу (и обавезу) за комуникацијом овим путем. Не кријем се, већ немам баш никакву потребу за популарношћу кроз коју провејавају неукус, провинцијализам и естрадни манири. Оперска публика ме довољно познаје, долази када наступа и верујте ми, њој нема потребе посебно најављивати нешто што воли. Скоро све што имам да кажем чиним на сцени,

певајући. За такву публику сам се школовао и певам, а немам намеру да се борим са ветрењачама, односно да преваспитавам и усмеравам онај део популације који једва и да је чуо за оперу, исмејава је, или зев док је слуша. Ту нажалост нема спаса, све док нам манир неукуса креира и намеће једна фела полуписмених назова политичара и у најбољем случају приучених стручњака. Одсуство знања, стручности, концепције, стратегије и визије, довело нам је медије, културу и уметност на ниво за који је и пука импровизација недостижна. О овоме може да се прича у недоглед, само не бих желео овај разговор да поприми ноту црнила, те зато пређимо на ведрије теме.

Засијурно се може рећи када уметничкој вичине да бива уметничкој, али докле може да се развија и ипојшеже?... Бесконачна је.

● **Од 2004. предајете соло певање на Факултету музичке уметности у Београду, као редовни професор и шеф Катедре... Како доживљавате ту улогу?**

Мој примарни задатак је да студенте научим занату који ће им целог живота служити и од којег ће моћи да живе. Није једноставно младом човеку да састави „певачки мозаик“. То је веома дугачак процес мукотрпног, истрајног рада и истраживања, и изградње инструмента који се зове глас. Од студената тражим пре свега да поштују себе и дар који им је природа поклонила, да буду стрпљиви и упорни у раду, а онда су резултати и те како могући. Најинспиративније је када млади човек који вам је пружио све своје поверење, успева да изведе бар нешто од траженог, те пробуди код вас нову потребу да

пронађете још бољи начин да му помогнете у лепшој и лакшој реализацији музике. Што је чешће студент успешнији, професор је задовољнији, а радости краја нема када студент постане „инструмент“, са својим именом и презименом. Огромна је одговорност, а уједно и инспирација помоћи да се „направи инструмент“.

● **Ове године прослављате још један јубилеј – десет година концертног циклуса „Пут ка белкенту“. Реците нам нешто о томе.**

Идеја је била веома једноставна. Знајући из искуства шта и колико једном младом певачу-студенту треба да би осигурао своје новостечене вештине током учења певања, решио сам да искористим своје контакте и понудим домовима културе, галеријама, библиотекама и разним другим просторима могућност да промовишемо оперско и уметничко певање. Идеја је прихваћена и караван је кренуо. Данас, после 10 година, поносно прихватам да је моја идеја прерасла у пројекат, који је подржао 40-так певача и на путу ка лепом певању обишао многе градове и по више пута, а и даље свуда наилази на гостопримство и расположење за сарадњу. Често су нам се придружили и одабрани студенти из класа мојих сјајних колега са Катедре, а уживамо и свесрдну подршку Уметничког ансамбла „Станислав Бинички“, са којим су млади уметници одржали већ десетак целовечерњих гала концерата. Јубилеј ћемо заокружити великим оперским гала концертом на „Коларцу“, у децембру 2016.

● **Да ли се ситуација на оперској сцени, у свету и код нас, променила за ових 25 година и шта саветујете својим студентима?**

Савремени ритам оставља траг у сваком сегменту живота, па тако и на оперској сцени. Мењају се, само не знам докле, „назови уметнички захтеви и критеријуми“ које креирају разни сумњиви лобији, који су нажалост нашли погодне тле за инфилтрацију и деловање, па под изговором „модерно“ и „у тренду“, негативно утичу на квалитет и ниво продукција. Доћи ће и томе крај, под условом да се не дозвољавају тако олако разни експерименти „in vivo“. Својим и свим студентима саветујем да знањем и певачком вештином постану суверени господари свог заната, јер ће једино тако моћи да се одупру свим недаћама које вребају и не штеде никога.

■ Јелица Стевановић ■

ЈУН 2016.

ИЗЛОЖБЕ
• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• МЛАДИ КОСТИМОГРАФИ
Марија Тавчар, Маша Станковић, Катарина Степановић, Ђорђе Јоксимовић

КОНЦЕРТИ

1. 6 | 18.00 ПРВЕ ПРВЕ ПРВЕ ПРВЕ ПРВЕ – Концерт младих виртуоза Музичке школе „Јосиф Маринковић“
4. 6 | 18.00 ПРОЛЕЋЕ ЈЕДНЕ ВИОЛИНЕ – Соња Радојковић, клавира; Галина Ђорђевић, виолина

ЧИТАЛИШТЕ-ПОЗОРИШТЕ

6. 6 | 20.00 монодрама БОГ ТЕ МАЗО, по роману Бранка Ђопића, у режији Томе Курузовића и у извођењу драмског уметника Зорана Карајића
7. 6 | 20.30 монодрама КАБУЛ Тонија Кушнера, у извођењу првакиње Дрме Народног позоришта Душанке Стојановић Глид (први пут у Музеју Народног позоришта)

ОТВОРЕНА ВРАТА

18. 6 | 12.00

СЕМИНАР – КРИТИЧКЕ ПРАКСЕ У ОБЛАСТИ УМЕТНИЧКЕ ИГРЕ III

(у оквиру XX фестивала кореографских минијатура)

ПРЕДАВАЊЕ (за полазнике семинара)

2. 6 | 19.30 „Принципи сценског искуства / Сусрет театра и плеса“, Дијана Милошевић, редитељ РАДИОНИЦЕ (за полазнике семинара)
8. 6 | 18.00 – Такмичарски програм, мр Јелена Кајго, драматург и критичар уметничке игре
17. 6 | 18.00 – Ревизијални програм, мр Јелена Кајго, драматург и критичар уметничке игре

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

КАБУЛ

У оквиру програма „Читалиште-позориште“, од јуна ће се у Музеју Народног позоришта приказивати и „Кабул“ Тонија Кушнера. Некада део представе коју је режирао Жељко Ђукић, а чија премијера је била 29. октобра 2009, овај маестрално игран монолози Душанка Стојановић Глид ће изводити као монодраму.

Р. П. Н.

НОЋ КОСТИМОГРАФА

У Музеју Народног позоришта у Београду је 21. маја, у оквиру манифестације „Ноћ музеја“, отворена изложба „Млади костимографи“.

Поставка обухвата радове Марије Тавчар, Маше Станковић, Катарине Степановић и Ђорђе Јоксимовића. „Једна од чари позоришне уметности је у чињеници да и кад се скину с репертоара, представе заправо не завршавају свој живот. Сви значајни догађаји који су део историје Народног позоришта, остају у нашем колективном сећању и у Музеју Народног позоришта у Београду. Експонати и костими чувају успомене, аплаузе и тренутке који су отишли са сцене“, идеја је којом се руководио директор Музеја, Драган Стевовић, и приликом доношења одлуке да организује ову поставку. Изложене скице и радове посетиоци Музеја ће моћи да виде до средине октобра, а млади аутори су у току „Ноћи музеја“ од папира и другог материјала правили костиме тематски повезане с јубилејима Шекспира и Сервантеса, на радост више од 4000 посетилаца.

Р. П. Н.

П. И. Чајковски

ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН

Поводом Дана Русије

Солисти, Оркестар и Хор Опере и Балет
Народног позоришта у Београду

Гостују звезде московског Бољшој театра
АЛЕКСЕЈ БОГОРАД, диригент
АНДРЕЈ ЖИЛИХОВСКИ (Оњегин)
АНА КРАЈЊИКОВА (Тајана)
АРСЕНИЈ ЈАКОВЉЕВ (Ленски)

Субота, 11. јун 2016 | у 19 сати | Сава центар

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ: МИЛОШ ЂОРЂЕВИЋ

Ово није Сираново време

Захваљујући специфичном глумачком шарму, огромној уметничкој енергији, таленту и креативности, Милош Ђорђевић већ годинама попут магнета привлачи публику. Потврдио је то и недавно, улогом Сирана у истоименој представи која је, према најзначајнијем комаду неоромантичног француског песника и драматичара Едмона Ростана „Сирано де Бержерак“, у режији Ивана Вуковића, премијерно изведена 13. маја на Сцени „Раша Плаовић“. После веoma надахнуте игре, гледаоци су му узвратили вишеминутним бурним аплаузима, овацијама и узвицима „браво“, мада, мора се признати, нису штедели дланове ни према његовим, такође сјајним колегама.

„Ишчекивао сам премијеру с великим нестрпљењем, јер се датум неколико пута померао, па смо сви били нестрпљиви, а почела је да се појављује и одређена доза нервозе. Но, срећом, све се лепо завршило и веома сам задовољан због тога“, прича Милош у разговору за Позоришне новине

и наставља: „Толико сам био пун Сирана и тих стихова, који су ми се врзали по глави, да нисам могао увече да заспим. Осећао сам се к’о балон који ће сваког тренутка да пукне. Сада, после свега, када сам то коначно избацио из себе, осећам се испражњено, али у једном позитивном смислу. Доживео сам велико олакшање, али, наравно, и катарзу, како на претпремијери тако и на премијери. Слушам коментаре и уживам у њима. Има их, наравно, и оваквих и онаквих... То сам и очекивао, али никад ми се није десило да у њима има толике топлине и захвалности“.

Ефектни дијалози, комплексни ликови „већи од живота“, слика друштвених односа, питања части, значења спољашњег изгледа и духа за остварење љубави, као и потрага за смислом живота, у сваком случају нуде веома атрактиван предлог за сценске поставке које у разним временима и околностима стављају нагла-

сак на „овај“ или „онај“ елемент тог омиљеног комада. Представа у Вуковићевој режији није ни забава ни бајка, нити споменик неким заувек прошлим временима, већ је реч о трагикомедији у којој је трагична судбина јунака условљена не само спољним околностима, већ и његовим личним деловањем.

Сирану сам, између осталог, сличан по принципјелности. Заиста, мислим да сам веома принципјелна особа чврстих ставова, а што ми је много важно, пре свега зашто сам родиошљ.

„Нажалост, ово није Сираново време. Ово није време људи чија мисао може да нас разбуди. Данас је све учињено да такви људи буду невидљиви, да буду скрајнути и затрпани јер, да будемо искрени, живимо под владавином медиокритета којима такви људи никако не пријају. Међутим, са друге стране, не постоји боље време за Сирана од овога. Које је то време боље за подсећање људи на бескрајну љубав, на бескрајну страст, принципијелност, доследност, борбу за лични став, да не би требало седети у мраку и ћутати...? Мука ми је од те дневно-политичко-актуелне уметности која нас, као, опомиње – само о овом тренутку. Овај комад се не бави тренутком. Он се бави човеком, а човек није тренутак“, оцењује наш саговорник.

Као и свуда где постоји мелодрамски заплет, опасност да се оде у патетику (у негативном смислу) увек се намеће као проблем који није лако савладати.

Због тога, како открива, редитељу је сугерисао да мора да буде духовит, али никада не сме да буде смешан.

„Имајући у виду да сам, као, по вокацији али не својом вољом – комичар, мени је та његова сугестија била потпуно јасна. Драго ми је да се то видело и на сцени. Јер, духовитост може код човека да побуди страшно велику тугу и веома лоше осећање. Колико пута смо се насмејали, а плакали смо?“, пита се Ђорђевић и открива да је ова улога, и у приватном животу, веома много утицала на њега. „Много сам сазрео захваљујући Сирану, на чему сам му бескрајно захвалан. Заиста се осећам као да сам ушао у неку другу фазу и као човек и као глумац. Било би страшно да глумац одигра Сирана и да има осећај као да се ништа није десило“, сматра наш саговорник.

Његов сценски јунак је био свестран – као песник, драматичар и слободни мислилац, постао је светски познат по својим списима и провокативним ставовима и мишљењима. Такође, он је човек страсти, велике љубави, емпатије... Има велико и превелико племенито срце, он је вечно заљубљен човек, чија моралност и емотивност немају цену.

„Када сам добио понуду да радим Сирана био сам шокиран, јер га нисам читао још од факултета. Међутим, када сам га поново прочитао, помислио сам: „Боже, колико овај човек и ја имамо тога заједничког!“ Висок је, крупан, доминантан, жели да изнесе свој став, да буде у центру пажње, да се допадне људима... А онда, кад сам се освестио и схватио шта нам је све заједничко, постало ми је кристално јасно да међу нама двојицом, наравно, постоје и разлике. Али, драго ми је што сам принципијелан као он“.

■ Микојан Безбрадица ■

ИНТЕРВЈУ | НАДА ШАРГИН

Волим кад ме пор

У свега неколико месеци, глумица Народного позоришта у Београду Нада Шаргин додала је својој биографији још два признања која је добила за маестрално одигране улоге у представама матичног театра, „Бела кафа“ и „Марија Стјуарт“, а посебну занимљивост представља чињеница да су оба додељена први пут. Реч је о Награди „Ружица Сокић“, коју је установила Фондација која носи име наше прослављене драмске уметнице и Награди за најбољу женску улогу на новоустановљеном фестивалу Позоришно пролеће у Шапцу. У међувремену, промовисана је у првакињу Дrame, а ових дана интензивно је почела да спрема улогу Ане Петровне у Чеховљевом комаду „Иванов“, који ће почетком октобра, у режији Татјане Мандић Ригонат, премијерно бити изведен на Великој сцени.

● **Награду „Ружица Сокић“ добили сте за улогу Зоре Шишарке у Поповићевој драми „Бела кафа“, коју је својевремено, такође, маестрално тумачила и Сокићева...**

Да, знам. Она је била, тако бар многи кажу, Ацина глумица, и зато ми је ова награда још битнија. Нисам је очекивала, пошто нисам ни знала за њу јер се први пут додељује, али сам се много обрадовала када су ми јавили. Била сам пресрећна. Одвек сам желела да играм у Ациним комадима. Волим његове текстове и сваки пут кад их читам, осећам неко посебно узбуђење. Веровала сам да ћу једног дана и ја заиграти у неком његовом комаду и да ћу се добро снаћи.

● **Ова награда то и потврђује?**

Све се некако поклопило... Ружица, Аца који је написао изванредан текст, са сјајним улогама. Била сам одушевљена када су ме позвали да играм Зору Шишарку у „Белој кафи“, иако сам знала да Ацу није лако играти. Његов склоп реченица је посебан и, да будем искрена, нама је после премијере требало још неколико извођења да бисмо се у потпуности опустили у односу на текст. Ритам Ацине реченице је веома захтеван, као да играте стих. На крају је све дошло на своје. Направили смо веома добру представу.

● **Верујете ли, када би Аца био међу нама, да би се и њему свидела?**

Да, наравно, мислим да би. То потврђују и мишљења неких наших старијих колега из Атељеа 212, који су познавали Ацу. Били су веома задовољни оним што су видели на сцени, а нарочито редитељским

приступом Милана Нешковића. Оценили су да би се такво позориште сигурно допало и Аци.

● **Због Вашег раскошног глумачког стила и неодољивог сценског шарма који је красио и игру Ружице Сокић, многи Вас доживљавају као наследницу славне глумице?**

Веома ми је драго кад то чујем. Прија ми, у сваком случају. Још као дете сам је волела и поштујем њен рад, нарочито у филмовима „Жута“ и „Девојка са три оца“, а волела сам је и у телевизијским драмама, пре свега зато што је својим ликовима давала неку топлину, доброту, наивност, а опет, сваки од њих је имао и неку срчаност, заиграност, дубину...

● **Зора Шишарка је жена лошег морала, али Поповић јој је, ипак, подарио племенитост. Чини се права улога за уметничко доказивање, зар не?**

Ја сам је доживела као своју велику, личну, глумачку потребу. До сада сам често играла трагичне, мрачније, бизарније улоге, мада је, наравно, било и оних веселијих, комичних... Волим подједнако и једне и друге, али ми ове које у себи имају хумор, ту неку светлост, више недостају. Веома сам се обрадовала Зори, између осталог и зато што је сексуална и еротична. Трбало ми је да се на сцени заиграм и у том смислу. Али, да ме не схватите погрешно... Хтела сам да се мало веселим, да на сцени уживам и у том правцу. Искрено, призивала сам неку такву улогу која ће ми омогућити да летим по сцени, да се веселим и да уживам. Она ме испуњава другачије него драмске

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | КОНСТАНТИН ТЕШЕА

еде са Сокићком

улоге. Јер, у Зори има светлости.

● **Та светлост, о којој причате, сигурно недостаје енглеској краљици Елизабети у Шилеровој „Марији Стјуарт“, за коју сте у Шпату освојили Награду за најбољу женску улогу. Она је груба, охола и сурова...**

Да, може тако да се каже, иако је ја баш и не доживљавам као негативца. Морам се запитати одакле су дошле те њене особине и шта им је узрок. Јер, то зло о којем причамо, не долази из свемира. Оно долази из живота, из гена, и на крају крајева из средине којом си окружен. То је мени било занимљиво у овом случају, дакле, зашто неко постаје негативан.

Уновосјеченом сјајусу првакиње драме се лепо осећам. Прија ми. Мислим да сам до њега дошла на лоичан начин. Овде сам већ 15 година, иза мене су разне улоге, многе награде. На сцени увек желим да дам максимум, колико год то могу, и збој људи који долазе да гледају то што радим и збој многих колега, нарочито оних млађих који, збој разних неправди, немају шансу да покажу што знају. Збој свега што нема никакво право да на сцену изађем лењо, незаинтересовано, нејресушно... Трудити се да свој посао увек радим одговорно.

● **И, шта сте закључили?**

Не може неко ко је одгајан у великој љубави, ко је имао дивне родитеље, ко је растао у добром окружењу, да буде негативан. То је логично. Е сад, код Елизабете и није било баш тако. Будући да је то историјска личност, пуно сам читала и истраживала. Прво, ту је генетика – Хенри Осми је био велики егоиста, мајка Ана Болен је била фатална жена, жељна моћи, власти... Затим, Елизабете се отац одрекао као копилета још док је била дете, а имала је свега три године када су њеној мајци одрубиле главу. Дакле, не можете рећи да је неко кога су од рођења желели да убију, негативан лик. Она се грчевито борила за свој живот. Ја сам је тако и поставила – као особу која се бори да јој глава остане на раменима. То ми је за глумачку

игру било веома, веома инспиративно.

● **Инспирације Вам, претпостављам, не недостаје ни сада док спремате улогу несрећне и болесне жене каква је Ана Петровна, супруга Иванова, насловног јунака чувене Чеховљеве драме?**

Она ми је интересантна због свог заноса, пожртвованости, али и трагичне недовршености. Често се враћам Владети Јеротићу. Волим да га читам, јер ми, конкретно и у овом случају, помаже да разумем шта се ту догађа и зашто она одбија да схвати неке ствари. На пример, постоје жене које у својим мушкарцима виде нешто божанско, а када се разочарају у њега, та велика љубав прелази у мржњу. Баш то имамо овде, код Чехова. Он је био доктор, не само медицине, него и душе, никада никога није осуђивао. Код њега нема негативних ликова, али нема ни чисто позитивних. Никога није правило херојем. То су све људи из обичног живота. Зато је и сугерисао глумцима да његове ликовне играју једноставно. Говорио је: „Нека људи плачу над собом, а не над тим ликовима. Нека себе препознају у неком од тих ликова, па нека им то нешто покаже и усмери их да тако не раде“.

● **Зато је и данас важно проговорити са позоришне сцене о темама на које је славни руски класик у овом ремек-делу скренуо пажњу још 1887?**

Ово је, буквално речено, прича о нама. Читајући је, ушла сам се себе и неких својих фаза - када ти је све некако бесмислено, захваљујући пре свега времену у којем живимо. Иванов нема новац. Ја данас, а претпостављам и ви, имам много пријатеља који причају искључиво о новцу. Људи се све више, себично, усмеравају на себе, ишчежавају морални критеријуми... О депресији, која је толико ескалирала у друштву, да и не говорим. Погледајте само колико у новинама свакодневно има вести о томе како је неко некога убио, како се неко обесио, утопио... Сигурна сам да ће Иванов многим у публици бити близак, али не само због тог проклетог самоубиства на крају представе. Живимо у времену у којем је цело друштво оболело. При том не мислим само на Србију, него много шире, глобално. Због свега тога, овај нам је комад данас јако потребан. Надам се да ће људи, гледајући га, извући неке поуке и схватити да излаз, негде, ипак мора да постоји. Одговори су лек и светлост у нама самим, само их треба тражити.

■ Микојан Безбрадица ■

Желим боље дане балету

Првак Балета Народног позоришта у Београду, Константин Тешеа, добитник је Награде „Милорад Мишковић“, коју сваке друге године додељује истоимена Фондација за остварења у оквиру балетске уметности. Ово значајно признање је примио 10. маја 2016. из руку академика Дејана Деспића, на свечаности прире-

Прима награду од Дејана Деспића

ђеној у Галерији САНУ. Директор Фондације, Гордан Драговић, дао је кратак преглед Тешеине каријере, и истакао да су међу квалитетима који су га одредили за лауреата ове награде његов „професионализам оваплоћен кроз одговорност, прецизност, скромност и неизмењено висок ниво његових интерпретација“. Тим лепим поводом разговарамо са Константином Тешеом.

● **Наравно, ово није прва награда у Вашој 35-годишњој балетској каријери. По чему се разликује од осталих?**

Само по томе што носи име једног великана српског и светског балета. Мислим да су награде прилика да се подсетимо историје и традиције, о чему се, нажалост, у Србији не води довољно рачуна. Зато сам ову награду доживео и као повод се се сетимо великог уметника, Милорада Мишковића. Ја га никад нисам видео на сцени, али од доласка у Народно позориште његов плакат (само тај) имам у гардероби.

● **Награде, нарочито оне за животно дело (а ова се свакако може убројати међу такве) неминовно су повод за рекапитулације... Вратимо се на сам почетак. Дегинство и рану младост сте провели у Румунији, у врло тешком историјском периоду?**

Имао сам прелепо дегинство које су ми пружили родитељи. Било је то и најлепше време, кад ти се скоро све твоје жеље и захтеви

испуне... А социјално и политички тешко време у земљи нисам осећао ни видео, ваљда зато што су други бринули о мени.

● **А школовање? Румунска школа балета је и тих деценија успела да задржи реноме једне од најбољих у Европи...**

До катастрофалног земљотреса, 1977, балетска школа у Букурешту је имала предивно здање,

један стари дворач. После тога је почело мало теже школовање, које је трајало од јутра до мрака. Од 7.30 ујутро до 9.30 класичан балет у сали Опере. После тога одлазак метроом до школе, где смо учили опште предмете до 14 сати. Од 15 са-

Посијоји шеза, која се на многим примерима и појављује, да улед и значај једне награде, усавари, ираде и уздижу и сами њени добитници... У овом случају, са многи оправдања, ша часиј је пријала Тешеи збој његове веома ујечашљиве и нагасве илгодне уметничке каријере (Дејан Деспић).

ти назад у Оперу, на остале играчке предмете, до 18 сати. Последње две године, кад сам почео и да учествујем у представама, враћао сам се кући око 10-11 увече. Тежак период, али сам зато научио да се све може кад се хоће. Имао сам дивне професоре, а касније су ми велика имена румунског балета предавала предмете као што су репертоар, дуетна игра и слични. Било је то и златно доба румунског балета...

● **И онда – Сплит?**

Сплит... Да, био је то исто леп период мог одрастања као играча, у једном младом, интернационалном балету са великим репертоаром, који је у то време водила велика уметница и радник, Вишња Ђорђевић. Наравно, не треба заборавити море, сунце и прелеп град.

Али касније сам ипак пожелело живот у веллеграду, који пружа много више могућности. И тако, десио се Београд.

● **Да, Београд, на самом почетку рата и најтежих година (сад већ деценија) у новој отаџбини. А Ви сте остали. Зашто? Да ли се кајете?**

За време играчке каријере никад се нисам кајао. Дошао сам на врхунцу снаге, као већ формиран играч, и београдска публика ме јако лепо примила, као и колеге. Овде сам доживео највеће успехе и најлепше тренутке у каријери. Без обзира на ратно окружење, инфлацију, ембарго, бомбардовање... било је то време кад је још увек постојала нека врсте бриге о уметности и уметницима, када је још постојао неки систем вредности. Нажалост, данас је то много другачије. Свако може да се појави у новинама и на телевизијама са титулама које балетска уметност не поседује. Поред називи комерцијалних програма, ријалити емисија и сличних садржаја који су испунили медије, за културу и уметност више нема места. Мало сам тужан што је тако, али надам се да неће још дуго трајати.

● **Играчку каријеру сте завршили пре неколико година. Јесте ли задовољни како је она текла? Имате ли неких неостварених жеља?**

У погледу каријере – немам. Једина жеља ми је да дођу бољи и лепши дани за балетску уметност у Србији.

● **Све колегинице су Вас истицале као изванредног партнера...**

Хвала им на томе. Научио сам од великих румунских играча да и на сцени треба показати поштовање према партнерки, да се треба понашати кавалерски, да је она у првом плану. Можда сам зато добио и Награду за најбољег партнера на последњем Југословенском балетском такмичењу у Новом Саду, 1991.

● **Сада сте педагог. Како се осећате у новој улози?**

У улози педагога ми је можда и теже него док сам се бавио својом играчком каријером. Волим да радим са солистима, али и са ансамблом, што је много напорније и компликованије. Надам се да успевам у томе, али и то је посао у којем се сваког дана понешто научи. Зато сам врло срећан и поносан кад неко од уметника које припремам одигра добру улогу. Наравно, још више ме радује кад цела представа протекне како треба.

■ Јелица Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | ГОРДАНА ТОМИЋ

Никад не реци никад

Упркос веома богатом уметничком искуству, првакиња Опере Народног позоришта у Београду, Гордана Томић, тек је недавно, крајем априла, у свој репертоар уврстила и лик Амелије – главне сопранске улоге у Вердијевом „Балу под маскама“. У овој представи, изведеној под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, у режији Божидара Ђуровића, својим уверљивим гласом је убедљиво дочарала поменуто, веома захтевну ролу, демонстрирајући на најбољи могући начин, чак и после вишегодишње паузе, велике интерпретативне могућности, сценичност и супериорност.

● **Дугом низу значајних улога сопранског фаха, које сте остварили током досадашње веома успешне каријере, недавно сте, на радост оперских зналаца и публике уопште, придружили и Амелију...**

Ето, напакон се и то десило. Та улога ми је први пут била понуђена још 1988. у Оперу СНГ-а у Марибору, где сам годинама била стални гост, али ја тада, да будем искрена, баш и нисам била одушевљена тим предлогом. У „Балу под маскама“ постоји још једна улога, Оскар, коју је својевремено на врхунском нивоу певала наша покојна колегиница Гордана Јевтовић. Била је, мало је рећи, бриљантна. Међутим, управа је хтела да искључиво ја прихватим улогу Амелије.

● **Али, то се није догодило. Зашто?**

Све Амелије које сам до тада гледала у разним поставкама, биле су ми напорне и неинтересантне. Рекла сам да ми се та улога не допада јер је досадна, и да желим нешто живље и атрактивније попут Доницетијеве Лучије или Вер-

дијеве Виолете Валери. Јер, ова сиротица је стално нешто кукала, плакала, запомагала... Многе које су је певале, по мом мишљењу, више пажње су посвећивале вокалном делу улоге, а драмски су ми биле неубедљиве, тако да мени ту ништа није било ни изазов-

*Да би се дошло до нече-
га што се зове умет-
ношћу, неопходно је да се
уложе огромна енергија,
напор и жеља.*

но, ни инспиративно. Можда зато нисам ни веровала да постоји љубав између Амелије и Рикарда, и никада нисам схватила огорченост и гнев Рената... Дакле, нисам је прихватила и више нисам ни размишљала о тој улози, све до 2005, када је овде код нас, у Народном позоришту, постављен „Бал под маскама“.

● **Ту вам је понуђена улога Оскара?**

Да. Прихватила сам је без размишљања. Пошто сам у њој гледала Гоцу Јевтовић, било ми је јасно шта треба да урадим. Била сам, на крају, веома задовољна својом креацијом. О Амелији, наравно, нисам ни размишљала, све до тренутка кад сам на једној од проба, током трећег чина, чекала да чујем и видим Амелију

● **Напакон, запевали сте је у тој истој продукцији, али је онда прошло баш много година?**

Имала сам неких здравствених проблема и због тога ме дуго није било на сцени. После те огромне паузе, размишљала сам

коју бих улогу могла да узем и одакле да кренем. Одлучила сам да то буде Амелија. Дакле, никад не реци никад. Казала сам себи: „Ајде сад, покушај да направиш ту улогу тако да неко ко те гледа и слуша, схвати о чему се ту ради и, после представе, изађе душевно испуњен“. Баш сам се потрудила да све буде урађено како треба.

● **Верди је у овој опери нарочито реалистичан у карактеризацији ликова, емоција, људског поноса... За улогу Амелије се често каже да је једна од најтежих у сопранском репертоару, са изузетно захтевним аријама, дуетима и терцетима. Како сте јој приступили?**

Мени је веома важно да ми када спремам неку улогу буде јасно шта треба да урадим. Певање само по себи није довољно. Веома сам захвална Ани Зорани Брајовић која ми је помогла када ми је било најтеже, нарочито када сам имала гласовне проблеме. Веровала је у мене, а ја сам, срећом, успела све то да превазиђем. Тoliko живаца нико осим ње не би имао. За ову улогу је веома важно да имате искуство, зато што морате да знате да балансирате. Дакле, као прво, не може све време да се пева *tutta la forza*. На сцени сам, у току певања, веома водила рачуна да ми непце буде довољно подигнуто како би могла да „држим“ тај резонатор, да не би дошло до „препевавања“. Успела сам, иако сам имала свега три недеље да спремам улогу. Она је за мене, сада, у овом тренутку, само

кроки од онога што би требало да буде и шта још може да буде. Ноте не испуштам, тако да и даље радим на тој улози, како бих добила оне праве, јаке боје. Сада је то, још увек, само акварел.

● **Публика је тим „акварелом“ била веома, веома задовољна, о чему сведочи и вишеминутни буран аплауз који сте добили...**

Да, наравно да ми је драго због тога. Било је аплауза и током извођења, на отвореној сцени. Ипак, мора још да се ради... За овакве улоге је потребно најмање шест месеци рада.

● **Каријеру у Народном позоришту, чији сте стални члан од 1992, почели сте ролем Виолете у Вердијевој „Травијати“, а потом су уследиле улоге Ане Болен у истоименој опери, Одабеле у Вердијевом „Атили“, Ђилде („Риголето“), Грофице („Фигарова женидба“)...** Спремате ли нешто ново?

Ових дана сам почела да спремам Дездемону, у „Отелу“. За сада, све звучи врло обећавајуће. Очекујем да ћу је запевати у следећој сезони, током јесени.

● **А после тога?**

Волим свој стари репертоар. Емотивно сам веома везана за те улоге и волела бих да им се полако вратим. Али то, због мог гласа, није посао који може да се обави преко ноћи. Мој глас је *lirico-leggero* који се код нас неправилно зове колоратура. Кад се преведе с италијанског језика, то значи лаки лирски. Дакле, ја сам лирски сопран, али који може да пева и висине. То је глас који није стриктан и због тога је, за сваку улогу, неопходно много рада. Волела бих да се вратим у „Травијату“, „Риголето“, „Боеме“...

■ Микојан Безбрадица ■

У ПРИПРЕМИ

Две премијере за почетак сезоне

Драма Народног позоришта је почела припреме за две нове представе, чимим премијерама ће започети следећу сезону. У преводу Кирила Тарановског, добро познат комад Антона Павловича Чехова „Иванов“, у адаптацији и режији Татјане Мандић Ригонат, угледаће светла позорнице 5. октобра, на Великој сцени. Драма-

тург је Славко Милановић, сценограф Бранко Хојник, костимограф Бојана Никитовић, композитор Ирена Поповић, а сценски покрет поставља Анђелија Тодоровић. У насловној улози ће, као увек радо виђен гост, наступити Никола Ристановски, а у осталим улогама су Нада Шаргин (Ана Петровна), Предраг Ејдус (Шабелски), Бранко Видаковић (Лебедев), Данијела Угреновић (Зинаида Савишна),

Хана Селимовић (Саша), Ненад Стојменовић (Љвов), Бранка Петрић (Авдођа Назаровна), Бојан Кривокапић (Косих), Никола Вујовић (Боркин), Вања Милачић (Бабакина), Данијела Томовић (Гошћа).

Убрзо потом, публика ће имати прилике да види и комад Олге Димитријевић „Народна драма“, у режији Бојане Лазић. Драматурзи су Молина Удовички Фотез и

Слободан Обрадовић, сценограф Зорана Петров, костимограф Марина Вукасовић Меденица, композитор Владимир Пејковић, а Дамјан Кецојевић. У овом комаду необичне форме, две жене одлучују да побегну од бруталности савременог света и налазе уточиште једна у другој, што неминовно доводи до конфликта са средином... Кроз ову интригантну причу нас воде Ана Мандић (Анка), Сена

Ђуровић (Бранка), Иван Марковић (Милан), Анастасија Мандић (Јелица), Слободан Бештић (Драган), Милош Ђорђевић (Поп Милош) Исидора Симијонович и Нина Нешковић (Хор Анкиних другарица), Нела Михаиловић и Александар Ђурица (Видео поруке). Премијера се предвиђа у другој половини октобра 2016, на Сцени „Раша Плаовић“.

Р. П. Н.

ПОВОДОМ ВЕЛИКОГ ЈУБИЛЕЈА И ЗНАЧАЈНОГ ГОСТОВАЊА

Најизвођенији писац на нашој сцени

У тексту „Сто година са Шекспиром“, наш највећи познавалац дела овог енглеског аутора, Душан Михаиловић, пише о извођењима Шекспирових комада на сцени Народног позоришта у Београду, поводом стогодишњице нашег националног театра, 1968. Преносимо делове тог опсежног истраживања, чије су констатације и данас актуелне.

„Сезоне у којима се... на сцени београдског Народног по-

Шекспир је на сцени београдског Народног позоришта игран и на италијанском, руском, словеначком и енглеском језику, а током прве деценије XX века било је неколико двојезичних представа на српскохрватско-руском и српскохрватско-чешком језику. Али то није све. У протеклом столећу Шекспир је највише приказивани писац на сцени београдског Народног позоришта, што је можда јединствен случај у свету. Сем тога, Народно позориште чини јединственим и то

забележимо један знаменити дан у нашем позоришту, дан у коме први пут прослови с наше позорнице први драматик нове ере – Виљем Шекспир. Његова драмска дела, од првог па до последњег, служе за украс сваком позоришном репертоару, а међу њима без сумње заузима почасно место ‘Млетачки трговац’, с којим нас је у среду заравала позоришна управа“, бележи др Милан Јовановић-Морски после ове премијере.

А Душан Михаиловић подсећа да је у то време Београд био „добрим делом источњачки град са двадесетак хиљада становника. Фигуративно речено, Шекспир је у белом граду затекао гусле, преводе својих дела у десетерцу и нацију у слободарском заносу, опијену прошлосту и позориштем“, бележи Михаиловић и констатује да је до Првог светског рата приказано

Раша Плаовић као Хамлет

и дубљег разумевања и искреног доживљаја. Шекспир је био савременик наших предака, а то је, ваљда, и највећа похвала која се може упутити позоришним прегаоцима“.

У међуратном периоду Шекспир се „обилно преводи, и то искључиво са оригинала, интензивније проучава и прикладније приказује. За нешто више од две деценије, на сцени Народног позоришта приказано је 13 Шекспирових драма и једно дело у одломцима, укупно 238 пута... Шекспир је дубље и обилније тумачен, нађена су извесна прикладнија и модернија решења за његову реализацију... И у овом периоду Шекспир је највише игран писац на сцени Народног позоришта“.

Ни после Другог светског рата па све до данас, интересовање за великог британског драматичара не јењава, чиме се непрекидно потврђује констатација др Владете Поповића забележена 1926: „Интересовање за Шекспира у Србији није мање од интересовања у Енглеској“. По-

да и првих деценија нашег дружења са Шекспиром било веома успешно, да се боље, с обзиром на све недаће, није ни могло пожелети. Током непуне прве половине столећа начети су, а делимично и веома успешно решени, скоро сви главни проблеми приказивања Шекспира: изговор стиха на сцени, проблем опреме, декора и костима, сценско-илустративне радње, мизансцена,

Комедија „Два вијеза из Вероне“ никада није припремана у Народног позоришту, али била је на репертоару. У режији Горана Шушљика, овај наслов је био преузет у сезони 2003/04. и игран краће време на сцени V сирши.

ред бројних успешних поставки и креација, Михаиловић оцењује да су на сцени Народног позоришта „остварене три светске креације три највећа Шекспирова лика: Отело Добрице Милутиновића, Хамлет Раше Плаовића и Фалстаф Љубише Јовановића“.

Закључимо овај омаж великом књижевнику и позоришнику речима др Михаиловића: „Шекспир је маг и чаробњак сцене, и за тумачење његових дела заиста није потребно ништа сем великих глумаца и редитеља који разумеју његову мисао и умеју да је протумаче и изговоре у духу времена... Шекспирова реч је налазила пут до срца гледалаца и Шекспир је био и остао наш савременик“.

■ Приредила Јелица Стевановић ■

За сам крај сезоне, Народно позориште припрема и изводи велику Шекспирову комедију „Два вијеза из Вероне“ у режији Ника Бејнала. Дизајн и декорацију изводи Кејти Сајкс, композитор је Џејмс Форчун, а кореограф Том Џексон Гривс. Како најављују из Глоба, „ову комедију јуну комичних обрћа изводи весели ансамбл који ће вас одушевити песмама, романтизмом и хаосом, и лансираће ову Шекспирову комедију у XXI век“ играју Лија Брадерхед (Јулија), Гери Кујер (Војвода), Аруан Галиева (Силвија), Гај Хјуз (Валентијин), Ембер Џејмс (Лусеја), Адам Кис (Синг), Шарлот Милс (Ланс), Дармеш Паи (Пројек) и Фред Томас (Музичар / Пас Креб).

зоришта није појавило ниједно Шекспирово дело могу се избројати на прсте. Сама та чињеница недвосмислено указује да је Шекспир био и остао омиљени песник и Народног позоришта и његовог ансамбла и његове публике... Сред огромних друштвених промена и грандиозног техничког напретка, сред ратова, метежа, буна, револуције, борбе за ослобођење, и поред бројних промена литерарних и позоришних наклоности и непрекидних промена саме публике, Шекспир је био и остао једна од константних вредности и његова је популарност расла из године у годину... приказана су 23 Шекспирова дела (безмало две трећине песничког опуса)... укупно преко 800 представа, и изведено око 50 премијера... Поред српскохрватског,

што је свој рад тако рећи почело са Шекспиром. Прво Шекспирово дело приказано је у Београду и ужој Србији само нешто више од годину дана после прве представе новоствореног ансамбла Народног позоришта, свега двадесетак дана после отварања нове зграде. Шекспир се, дакле, на београдској сцени појавио доста рано, управо оног тренутка када су се у слободној земљи најзад стекли сви услови за то. Народно позориште је, уз то, једно од позоришта у свету на чијој сцени није никада приказана ниједна прерада неког Шекспировог дела, већ увек мање-више скраћени оригинал“.

Прва Шекспирова премијера је била комедија „Млетачки трговац“, 26. новембра 1869: „С радошћу и с поносом хоћемо да

Миливоје Живановић као Краљ Лир

14 комада овог аутора, укупно (и за данас, а немоли за оно време) импозантних 326 пута. „Може се слободно рећи да је упознавање Шекспира током првог перио-

ве, Милорада Гавриловића, Илије и Љубе Станојевића, Добрице Милутиновића, Богобоја Руцковића и других, било је, у складу са захтевима и ђудима времена,

ВЕЛИКА СЦЕНА

ПОКЛОН У ЈУНУ 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦА ЗА ОБЕЛЕЖЕНЕ ПРЕДСТАВЕ ЈУН 2016.

среда 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 01	четвртак 19.30 СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА балет у кореографији Владимира Логунова, према роману Оскара Вајлда 02	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 03	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 04	недеља 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 05	понедељак 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Сенише Ковачевића 06	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА 50% балет на музику Војислава Вокија Костића 07	среда 19.30 БОЕМИ / 15 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ 50% опера Ђакома Пучинија 08	
четвртак 19.30 ПОКОЈНИК 50% комедија Бранислава Нушића 09	петак 19.30 5 ДО 12 / У ОКВИРУ XX ФЕСТИВАЛА КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА балет у кореографији И. Кирова, на музику К. Џајковског, гостује ХНК, Сплит 10	субота 19.30 АНТИГОНА 50% трагедија Софокла 11	недеља 12.00 IX МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ МУЗИКЕ И ИГРЕ „АМАДЕУС“ концерт лауреата 12	недеља 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ 50% драма Вилијама Шекспира 12		понедељак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 13	уторак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА балет на музику Ђузепе Вердија 14	среда 19.30 ЛУЧИЈА ОД ЛАМЕРМУРА опера Гаэтана Доњетија 15
четвртак 19.30 ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса 16	петак 19.00 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 17		субота 19.00 ОТЕЛО / са ГОСТИМА опера Ђузепе Вердија 18	недеља 19.30 КИР ЈАЊА 50% комедија Јована Стерије Поповића 19	понедељак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 20	уторак 19.30 КРАЉИЦА МАРГО 50% балет на музику Горана Бреговића 21	среда 19.30 РИГОЛЕТО / са ГОСТИМА опера Ђузепе Вердија 22	четвртак 19.30 АЛЕКСАНДАР 50% балет у кореографији Роналда Савковића 23
петак 19.30 ГДЕ ЈЕ НЕСТАО ХАРМС драма Миле Машовић Николић, гостује Народно позориште Ниш 24	субота 19.30 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ПАЈАЦИ / са ГОСТИМА опере Пјетра Масканија / Руђера Леонкавала 25	недеља 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА / 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ балет П.И. Чајковског 26		понедељак 19.30 РОДОЉУПЦИ комедија Јована Стерије Поповића 27	уторак 19.30 ДВА ВИТЕЗА ИЗ ВЕРОНЕ драма Вилијама Шекспира, гостује Глоб театар из Лондона 28	среда 19.30 МАРИЈА СТУАРТ драма Фридриха Шилера 29	четвртак 20.00 ГАЛА КОНЦЕРТ 30	

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ПОКЛОН У ЈУНУ 50% ПОПУСТА НА ЦЕНУ УЛАЗНИЦА ЗА ОБЕЛЕЖЕНЕ ПРЕДСТАВЕ

среда 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симића 01	петак 14.00 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА 03	субота 19.30 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / ТАКМИЧАРСКИ ПРОГРАМ 04		недеља 20.30 XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА Удружење балетских уметника Србије / РЕВИЈАЛНИ ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА 05	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 06	уторак 12.00 ДЕЧЈИ ДРАМСКИ ФЕСТИВАЛ Предшколска установа „Дечи дани“ 07	уторак 20.30 ИСПИТНА ПРЕДСТАВА СТУДЕНАТА ГЛУМЕ трећа година, класа проф. Небојше Дугалића, Академија уметности, Београд 07	среда 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА 50% драма Тенесија Вилијамса 08
четвртак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА 50% комедија Јована Стерије Поповића 09	петак 19.30 БОЈЕ ИНДОНЕЗИЈЕ вече културе Индонезије 10	субота 20.30 ПРАХ 50% комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 11	недеља 12.00 БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА 50% опера В.А. Моцарта 12	недеља 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 12	понедељак 20.30 СИРАНО драма Едмона Ростана 13		уторак 20.30 ДАР 50% драма Милене Ђорђевић, у извођењу Позоришне трупе „УРА“ 14	среда 20.30 КЊИГА ДРУГА 50% драма Бранислава Нушића 15
четвртак 20.30 СИРАНО драма Едмона Ростана 16	петак 20.30 ЖЕНИДБА И УДАДБА (СИМПАТИЈА И АНТИПАТИЈА, ИТД) испитна представа, класа проф. Виде Огњеновић, Академија лепих уметности, Београд 17	недеља 12.00 КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“ уживо из Амбасаде Еквадора у Лондону 19	недеља 20.30 ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР - ПРВО СУ ДОШЛИ ПО АСАНЖА уживо из Амбасаде Еквадора у Лондону 19	понедељак 20.00 У СУСРЕТ ДАНУ МУЗИКЕ концерт Филхармоније младих „Борислав Пашћан“ 20	уторак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ 50% драма Ерика Е. Шмита 21	среда 20.30 СРПСКА ЛАЈКА комедија Александра Југовића, гостује Народно позориште Кикинда 22	четвртак 20.30 БИТИ ИЛ' НЕ БИТИ дипломска представа, класа проф. Б. Ђуровића и Х.Н. Маричића, Академија лепих уметности, Београд 23	петак 20.00 У ИМЕ МУЗИКЕ - СУСРЕТ КОРЕЈЕ И СРБИЈЕ концерт у извођењу Sol Opera Company, Кореја 24
субота 20.30 ПРАХ 50% комедија Ђерђа Шпира, Народно позориште у Београду и Шабачко позориште 25	недеља 12.00 СЛУЖАВКА ГОСПОДАРИЦА / ПРЕМИЈЕРА ОПЕРСКОГ СТУДИЈА опера Ђ.Б. Перголезија 26	недеља 20.00 УМЕТНИЧКО ВЕЧЕ у извођењу Оперског студија „Борислав Поповић“ 26	уторак 20.30 ЧЕХОВ ЈЕ ТОЛСТОЈУ РЕКАО ЗБОГОМ драма Мира Гаврана, у продукцији „YUGOART“-а 28	среда 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР 50% комедија Жана Ануја 29	четвртак 20.30 ЖЕНИДБА 50% комедија Николаја В. Гогоља 30			

ДОГАЂАЈИ

од 3. до 5.06. XX ФЕСТИВАЛ КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА, Сцена „Раша Плаовић“
03.06. СЕЛЕКЦИЈА ФИНАЛИСТА ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА (улаз слободан), у 14 часова
04.06. ФИНАЛЕ ТАКМИЧАРСКОГ ПРОГРАМА, у 19.30 часова
05.06. РЕВИЈАЛНИ ПРОГРАМ ФЕСТИВАЛА, у 20.30 часова
07.06. ДЕЧЈИ ДРАМСКИ ФЕСТИВАЛ, Предшколска установа „Дечи дани“, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
07.06. ИСПИТНА ПРЕДСТАВА СТУДЕНАТА ГЛУМЕ, трећа година, класа проф. Небојше Дугалића и асистента Хане Селимовић, гостује Академија уметности у Београду, Сцена „Раша Плаовић“
08.06. БОЕМИ / 15 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ, опера Ђакома Пучинија, Велика сцена
10.06. 5 ДО 12 / У ОКВИРУ XX ФЕСТИВАЛА КОРЕОГРАФСКИХ МИНИЈАТУРА, балет у кореографији Игор Кирова, на музику Кирила Џајковског, гостује ХНК, Сплит, Велика сцена
10.06. БОЈЕ ИНДОНЕЗИЈЕ, вече културе Индонезије, у 19.30 часова, Сцена „Раша Плаовић“
12.06. IX МЕЂУНАРОДНИ ФЕСТИВАЛ МУЗИКЕ И ИГРЕ „АМАДЕУС“, концерт лауреата, у 12 часова, Велика сцена
17.06. ЖЕНИДБА И УДАДБА (СИМПАТИЈА И АНТИПАТИЈА, ИТД), комедија Ј.С. Поповића, испитна представа студената глуме, у класи проф. Виде Огњеновић и асистента Ивана Босилчића, гостује Академија лепих уметности, Сцена „Раша Плаовић“
18.06. ОТЕЛО / ПРОСЛАВА 25 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА НИКОЛЕ КИТАНОВСКОГ (к.п.), опера Ђузепе Вердија, у улози Јага гостује Карлос Алмагур (Мексико), у 19 часова, Велика сцена
19.06. КОНЦЕРТ ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
19.06. ФИЛОЗОФСКИ ТЕАТАР - ПРВО СУ ДОШЛИ ПО АСАНЖА, разговор са Ренатом Авил води Маја Пелевић, видео укључење Џулијана Асанжа, Сцена „Раша Плаовић“
20.06. У СУСРЕТ ДАНУ МУЗИКЕ, концерт Филхармоније младих „Борислав Пашћан“, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
22.06. РИГОЛЕТО / ПОВОДОМ НАЦИОНАЛНОГ ДАНА СУВЕРЕНОГ МАЛТЕШКОГ РЕДА, опера Ђузепе Вердија, у улози Ђилде гостује Елена Мошук (Румунија) и у улози Риголета Алберто Газале (Италија), Велика сцена
23.06. СРПСКА ЛАЈКА, комедија Александра Југовића, гостује Народно позориште Кикинда, Сцена „Раша Плаовић“
23.06. БИТИ ИЛ' НЕ БИТИ, дипломска представа студената глуме, у класи проф. Бојдара Ђуровића и Хади Ненада Маричића, гостује Академија лепих уметности, Сцена „Раша Плаовић“
24.06. У ИМЕ МУЗИКЕ - СУСРЕТ КОРЕЈЕ И СРБИЈЕ, концерт у извођењу Sol Opera Company, Кореја, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
25.06. КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА / ПАЈАЦИ / ПРОСЛАВА 25 ГОДИНА УМЕТНИЧКОГ РАДА НИКОЛЕ КИТАНОВСКОГ (к.п.), опере П. Масканија / Р. Леонкавала, гост диригент Наидев Тодоров (Бугарска), у улози Неде гостује Дуња Симић (Немачка), у улози Тонија гостује Карлос Алмагур (Мексико), Велика сцена
26.06. УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА / 20 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ, балет П.И. Чајковског, Велика сцена
26.06. СЛУЖАВКА ГОСПОДАРИЦА / ПРЕМИЈЕРА ОПЕРСКОГ СТУДИЈА „БОРИСЛАВ ПОПОВИЋ“, опера Ђ.Б. Перголезија, у 12 часова, Сцена „Раша Плаовић“
26.06. УМЕТНИЧКО ВЕЧЕ, у извођењу Оперског студија „Борислав Поповић“, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
28.06. ДВА ВИТЕЗА ИЗ ВЕРОНЕ, драма Вилијама Шекспира, гостује Глоб театар из Лондона, Велика сцена
30.06. ГАЛА КОНЦЕРТ, у 20 часова, Велика сцена

КАПЕТАН МИШИНО ЗДАЊЕ 29.06. ГАЛА КОНЦЕРТ солиста и Оркестра Опере, у оквиру БЕЛЕФ-а

САВА ЦЕНТАР

11.06. ЕВГЕНИЈЕ ОЊЕГИН, опера П.И. Чајковског | гостују звезде Бољшој театра: Алексеј Богород (диригент), Андреј Жилиховски (у улози Оњегина), Ана Крањикова (у улози Татјане), Арсениј Јаковљев (у улози Ленског), поводом Дана Русије, у 19 часова

ГОСТОВАЊА

07.06. РОДОЉУПЦИ - 39. дани сатире Фадила Хаџића, Загреб, Хрватска
14.06. РОДОЉУПЦИ - Позоришни маратон, Сомбор
24.06. МОЈЕ НАГРАДЕ - Фестивал Град театар - Будва
25.06. РОДОЉУПЦИ - Фестивал медитеранског театра „Пургаторије“, Тиват
26.06. МОЈЕ НАГРАДЕ - Фестивал медитеранског театра „Пургаторије“, Тиват

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.

Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946 Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopoziroiste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Вања Косанић, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народног позоришта у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180